

Sylvia River ©

REMÉNYHAJSZA II

1. fejezet

John tekintete Bonnie-ra villant, majd szemét lesütve lassan elfordult, hogy betessékkelje Holdent a földszinti dolgozószobába. Hellyel kínálta egykori előjáróját, nekitámaszkodott a számítógépasztalnak és nyugodtan várta, ameddig látogatója belekezdett mondanójába.

A nagyfőnök alaposan szemügyre vette John-t. A szóke férfi haja megnőtt, és ismét kivilágosodott. Látszott rajta, hogy naponta megdolgoztatja az izmait, nem puhult el az ismét meglelt nyugalom és boldogság hatására. A zenész arca nem tükrözött érzelmeket, jöllehet Jeff tisztában volt azzal, hogy volt tanítványának mennyire sokat jelentenek azok az információk, amelyeket hamarosan megoszt majd vele. A kiképzőtiszt nem először bánta meg, hogy elengedte az énekest. Ugyan az önvádat ilyen esetekben mindig elhessegette magától, mert azzal tökéletesen tisztában volt, hogy ha a Duvall elleni akció után nem engedi el az előtte álló férfit, akkor igencsak kacifántos helyzetben taláta volna magát, nem kizárólag csak vele, hanem akár az egész csoporttal szemben is.

John fejében is egymást kergették a gondolatok, ameddig arra várt, hogy egykori felettese megszólaljon végre. Pontosan tudta, hogy Jeffnek teljesen felesleges volt személyesen eljönnie hozzá, hiszen csak Jeanine és Kelly kérésére is azonnal igent mondott volna. Számára teljesen természetes volt, hogy segít, a nagy kérdés nem ez volt. A nagy kérdés úgy hangzott, hogy mindezt hogyan találja a családjának?

Bonnie rettenetesen nehéz dió lesz, bár talán az valamennyi könnyebbéget jelent majd a vitájukban, hogy Ben neve is szerepel a túsok listáján, márpedig a lány kiképzőjének megkülönböztetett helye volt az asszony szívében.

Az énekes nem örvendett a lehetőségnek, hogy ismét megcsillanthatja elit kommandós kiképzését, de ha nagyon mélyen magába nézett, akkor nem volt már biztos abban sem, hogy nem tette kellő motivációval a dolgát, és nem hiányzik neki legalább egy kicsit az akkor megszokott életforma. Átformálódott az elitekkel töltött idő alatt, és ha nem is maguk az akciók hiányoztak neki, azért azt készségesen elismerte, hogy a csapat és a tudat, hogy segítséget nyújt a béke és a biztonság megteremtéséhez, sokat jelentett neki.

Holden elérkezettnek látta a pillanatot arra, hogy feltegye az udvaron már egyszer elhangzott, noha akkor válasz nélkül hagyott kérdést:

– Segítesz?

– Ez, meglátásom szerint, eddig sem volt kérdés, Jeff – válaszolta John. – Engem más problémák izgatnak módfelett.

– Nocsak! Például? – nézett csodálkozva ex-tanítványára a nagyfőnök.

– Talán az, hogy a fiúk élnek-e még, és hogy én mit is szólok az egészhez! – hallatszott az ajtóból Bonnie hangja.

Kenderson szája sarkában megjelent egy félmosoly, de nem szólt egy szót sem. A felesége odaállt mellé, nekítámaszkodott az asztalnak, és érdeklődve vizsgálta a Holden arcán megjelenő érzelmeket. Jeff is elmosolyodott, és így szólt:

– Mivel az udvaron magukra hagytad a házad vendégeit, így azt kell mondjam, háziasszonynak nem vagy valami jó, de boszorkánynak határozottan briliáns.

– Nézd el nekem ezeket a hiányosságokat, Jeff! Inkább válaszolj: biztos, hogy életben vannak?

– Igen, egészen bizonyos. Bár – mint minden tanítványom – a fiúk az alvilág halállistájának az élemezőnyében szerepelnek, de őket most cserealapnak szánják. Bizonyíték van arról, hogy élnek.

John magához húzta a feleségét, majd így szólt:

– Így már csak a másik kérdésre kéne a válasz, konkrétan arra gondolok, hogy elengedsz-e túszokat szabadítani, én édes feleségem?

Az asszony elmosolyodva válaszolt a férjének:

– Mivel a válaszom egy határozott nem, számítok egy kis házastársi perpatvarra, drágám. Na, jó, némi engedményt azért adok. Mehetsz, de csak velem együtt!

– Ez az, amiről szó sem lehet! Nem jöhetsz velem! – keményedett meg az énekes hangja.

– Hallgass meg, édesem! Alapjában véve nem mondanék nemet, hiszen ők egytől-egyet a barátaim. Ha mindez mégis kevés lenne, akkor Ben az egyik olyan ember ezen a világon, akiért még akár a pokolba is hajlandó lennék önként és dalolva elmenni, éppen ezért nem szívesen, de emlékeztetnélek titeket: nem egy mimózával beszélgettek. Ott akarok lenni, és még segíteni is tudok.

– Lehet – villant hidegen dühében a férj szeme. – De rád inkább itthon van szükség, ráadásul így legalább felőled nyugodt lehetnék.

– Kezdték az agyamra menni, ti nagyképű, elitképzésű pasasok! Én soha többet nem akarok egy percig sem bizonytalanságban élni. Már gyászoltam és féltem eleget ahhoz, hogy teljes komolysággal mondhassam: ilyen helyzetben is vigyáznék az irhásra, hogy több lyukat ne rakass bele, egyetlenem!

Holden felállt a kanapéról, és így szólt:

– Azt hiszem, hogy én most magatokra hagylak titeket, hogy nyugodtan megbeszélhessétek a dolgot.

– Menj csak Jeff! – kiáltott utána Bonnie. – Elvégre az egész helyzetet az elejétől a végéig kizárólag neked köszönhetjük!

John átölelte haragvó feleségét, és így szólt:

– Kérlek, hagyd ezt abba! Beszéljünk értelmesen! Nem biztos, hogy jó ötlet lenne, hogy gyere, hiszen szándékosan ellenére is elvonnád a figyelmemet.

– Azt kétkedem. Tudom, hogy féltesz, és nagyon szeretlek érte. De most már akár egy bizonytalan másodpercbe is belehalnék, ugye tudod? Ha nem hiszel bennem, akkor mérsd fel a képességeimet Holdennel! Ha az ő tesztjén átmegyek, akkor hajlandó leszel elismerni a tudásomat?

– Figyelj rám, életem asszonya! Nem kételkedem benned. Ezt már csak azért sem tenném, mert ismerlek. Ha pedig ez kevés lenne az üdvösséghez, akkor ideje, hogy tudd: Jeff egy igen bőven illusztrált dossziét adott át nekem rólad Pearce-ék szigetén. Éppen ezért egy kompromisszumos megoldást javaslok a vita lezárására: ha olyan helyen kell túsokat szabadítanom, ahol képes vagy helytállni, mert azt a kiképzésed lehetővé teszi, akkor jöhetsz. Ellenben ha nem, akkor nem vitázol tovább velem, és nem nehezíted meg a dolgomat! Megegyeztünk?

– Talán – bújt hamiskás mosollyal az arcán a férjéhez a nő.

– Ugyan nem ezt a választ vártam, de momentán megelégszem vele – vi-gyorgott megkönnyebbülten a férj is. – Megkeresem a nagyfőnököt, hogy közölhesse velünk a részleteket.

John Kenderson kiment a szobából, hogy az elmondottak szerint cselekedjen.

A kiképzőtiszt a nappaliban üldögélt. Amikor meglátta tanítványát, felállt, majd a vállára tette a kezét és így szólt:

– Ti aztán alaposan megérdemlitek egymást az asszonnyal. Egyikőtök sem egy könnyű eset; nem irigyellek!

– Mondasz valamit, néha visszasírom az amnéziámat – dörzsölte meg kisé-gondterhelten tenyerével az arcát a fiatalabb férfi.

– Mese. Az imént is azért habzott a szátok dühötökben, mert féltetek egymás életét.

– Mivel tudomásom szerint nem azért jöttél, hogy mélyanalízist folytass az érzéseimmel kapcsolatosan, tán közölhetnéd a konkrét információkat, ne adj isten, mondjuk esetleg a tervet, persze csak, ha van! – veregette hátba immáron ismét a dolgozószobában Jeffet a férfi.

Holden elkomolyodott, majd vázolni kezdte a helyzetet.

– Ebben a történetben felbukkan egy régi ismerős is, de csak érintőle-gesen. Anno Duvall bandájának volt egy alvezére, Steven Hart. Hart – amikor Dorothea megölte a fickó – úgy ítélte meg, hogy vezérének a maradék sű-nivalója is elment, ezért megpróbálta átvenni a csoportot. Mint tudjuk, volt némi igazsága abban, amikor elmebaj gyanújába keverte a vezért, viszont szerencséje, az nem volt. Duvall rosszul túrta a nyílt lázadást, és a saját kezé-vel ölte meg Hartot. Stevennek van egy öccse, Mike, aki jóllehet sajnálta és gyászolta a bátyját, azért a lehetőséget – amely Peter halálakor kínálkozott – nem szalasztotta el. Így bár nem respektálják annyira, mint az elődjét, a

drogüzlet egy része a kezébe került. Mike Hart nem hülye, még ha nem is a Duvall-módszert követi, azaz a „mindenki tőlem rettegjen” taktikát. Ő különféle kisebb-nagyobb szolgálatokkal vásárolja meg a nagyobb halak jóindulatát. És ennél a pontnál került a képbe jó Patrickunk és csoportja. Noha még mindig az alvilági halállista élsportolónak és biztos befutónak számítanak, most azért nincsenek közvetlen életveszélyben, mert négy sitten csücsülő hírhedt alvilági figuráért cserébe – állítólag – élve visszaadják őket. Ugyanakkor sem én, sem Nox nem szívesen engednénk szabadon ilyen elvetemült, régóta körözött bűnözőket. Viszont azt tudjuk, hogy Hartban van betyárbecsület, és az adott szavát eddig mindig állta. A feladat az lenne, hogy Hammondékat még azelőtt ki kellene szabadítani, mielőtt a „cserebere urak” cellájának az ajtaja, akár résnyire is, kinyílna.

– Eddig tiszta – válaszolta John. – Hová kéne értük menni?

– Információim szerint egy szigeten...

Az énekes fejcsóválva vágott egykori előljárója szavába:

– Már megint egy sziget! – sóhajtott az énekes. – Ez valami agybaj a drogbáróknál? Amint van egy kis zseton, rögvest egy szigetet vesznek?

– Az. Hangya, divat, sikk, dili. Ama körökben bizonyára ez a mondás dívik: „Mutasd a szigeted, megmondom ki vagy!” Ebben még az is benne lehet, hogy nyilván úgy gondolja a többség: ha egy eldugott szigeten sértegeti a törvényt, akkor arról bizonyára a bűnüldözőknek fogalmuk sem lehet.

– Inkább lapozzunk – szölt közbe gondterhelten Bonnie. – Milyen éghajlaton található a hely?

– Trópusi.

Az asszony ismét a nagyfőnök szavába vágott, bár a mondandóját egyszerűen hitvesének szánta:

– Ezt már előre tudtad, te gazember! Ezért hajlottál kompromisszumra! Ilyenkor gyűlöllek!

Ekkor megsörrent Holden mobilja, aki ennyit mondott:

– Elnézést kérek, ez a hívás fontos. Csak veszekedjetek nyugodtan! – ezzel hátat fordított a házaspárnak.

John odalépett a feleségéhez, átölelte és megsókolta őt. Nem volt kedve veszekedni az asszonnyal, és úgy érezte, hogy rá is ráfér egy kis idegcsillapítás a nő érintése által. Nem volt képtelenség a felesége szájából elhangzott vád, mert a zenész majdnem biztosra vette, hogy ezt a választ fogja kapni a Holdennek feltett „hol?” kérdésre.

– Úgy hiszem, hogy akad egy kis változás ebben az egész történetben – köszörülte meg a torkát a telefonbeszélgetést befejezve a vendég, majd miután ismét a magáénak tudhatta a házaspár figyelmét, folytatta: – A megfigyelőknél ismét jelentkezett Mike Hart, és megjelölte a túszcseré helyszínét és időpontját. Ez pedig nem más, mint e gyönyörűsége város bevásárlóközpontja, holnap, napfényes délben.